

Full diocesà

9 de juny del 2019

p5 —Avui s'estrena la nova web diocesana, moderna i accessible

p6 i p7 —L'autora d'«Ell i jo», una ànima contemplativa

Amb l'Esperit Sant o sense

Sense l'Esperit Sant, Déu és lluny; Crist es troba en el passat; l'Evangeli és lletra morta; l'Església, una simple organització; l'autoritat, despotisme; la missió, propaganda; el culte, una evocació, i la vida cristiana, una moral d'esclaus. Però, en l'Esperit Sant i en permanent comunió amb ell, el cosmos queda elevat i gemega en els dolors de part del Regne; l'home es manté en lluita contra la carn; Crist ressuscitat és present; l'Evangeli és poder de vida; l'Església significa comunió trinitària; l'autoritat és un servei alliberador; la missió és una nova Pentecosta; la litúrgia és memorial i anticipació, i tota la vida cristiana queda deïficada.

Sense l'Esperit Sant, Déu no solament és lluny, sinó que és

infinita llunyania. És l'Absolut, etern i inaccessible, Creador i Senyor, que inspira respecte i fins i tot por [...]. Tanmateix, amb l'Esperit Sant i gràcies a ell, Déu és proximitat infinita, infinita Tendresa, Amor-Amistat, Presència viva, Misericòrdia entranyable, Trinitat-Família, misteriosa Llar, el gran Amic de l'home, que vol la seva plena realització humana, com a actiu col·laborador seu, i que respecta tremolosament la seva llibertat. Per això, la nostra actitud fonamental davant ell és l'adoració estremida, la fe en el seu Amor, la il·limitada confiança, la docilitat activa, l'adhesió incondicional, la cooperació responsable i la lloança agraïda. L'adoració no és esclavitud sinó l'èxtasi de l'amor. (Ignasi Hazim, metropolita ortodox de Lattaquié, 1968)

«El Pare us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat»

Pentecosta / Cicle C

Lectura dels Fets dels Apòstols

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta es trobaven tots junts en un mateix lloc quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts.

Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar.

Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascun de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües».

(2,1-11)

Salm responsorial

Quan envieu el vostre alè, Senyor,
renoveu la vida sobre la terra.

(Salm 103)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, els qui viuen d'acord amb les mires naturals no poden agradar a Déu. Però vosaltres no viviu segons les mires naturals sinó segons les de l'esperit, perquè l'Esperit de Déu habita en vosaltres, i si algú de vosaltres no tingués l'Esperit de Crist, no seria de Crist. Però si Crist està en vosaltres, encara que el cos hagi de morir per culpa del pecat, com que sou justos, l'Esperit és la vostra vida. I si habita en vosaltres l'Esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu Esperit que habita en vosaltres, aquell que va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals.

Germans, nosaltres tenim un deute, però no amb la carn, que ens obligaria a viure com demana la carn. Perquè si visquéssiu així, moriríeu; en canvi, si per l'Esperit feu morir les obres pròpies de la carn, viureu.

Tots els qui viuen portats per l'Esperit de Déu són els fills de Déu. Perquè vosaltres no heu rebut pas un esperit d'esclaus que us faci viure una altra vegada en el temor, sinó un esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: «Abbà, Pare!». Així l'Esperit s'uneix al nostre esperit per donar testimoni que som fills de Déu. I si som fills, també som hereus: hereus de Déu i hereus amb Crist, ja que sofrim amb ell per arribar a ser glorificats amb ell.

(8,8-17)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps Jesús digué als seus deixebles: «Si m'estimeu, guardareu els meus manaments; jo pregaré el Pare, que us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat, perquè es quedi amb vosaltres per sempre.

Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell. Els qui no m'estimen no fan cas de les meves paraules, que no són meves, sinó del Pare que m'ha enviat. Us he dit tot això mentre era amb vosaltres, però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre».

(14,15-16.23b-26)

«No viviu segons
les mires naturals
sinó segons les de
l'esperit»

«Pau a vosaltres, pau a vosaltres»

Jean Hakolimana, prev.

Jesús no ho va tenir fàcil per a donar pau als deixebles. Per dos cops en un temps tan curt es veu obligat a repetir: «Pau a vosaltres, pau a vosaltres.» L'ensurt de la mort del mestre i la por dels jueus els devien causar un impacte tan profund que calia més d'una dosi per a aixecar-los els ànims. La mentalitat jueva vol que aquesta doble interpel·lació vagi per al cos i per a l'esperit, a fi d'arribar al fons de la persona. Només després d'aquesta curació interna Jesús afegeix: «Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Quelcom semblant ens passa a nosaltres, per molt que no en siguem conscients. Una de les nostres equivocacions és pretendre ser testimonis de Jesús sense afrontar el procés previ de curació profunda.

No sempre som conscients de les pors que, com a comunitat cristiana, hem anat acumulant al llarg d'aquests vint segles i que ens duen a viure amb les portes tancades. En l'homilia del dia 15 de febrer d'aquest any, el Papa observava: «Ens tanquem en nosaltres mateixos, en les nostres fràgils seguretats humanes... en la nostra rutina tranquil·litzadora. I, al final, renunciem al viatge cap a la Terra Promesa per tornar a l'esclavitud d'Egipte.» És que tenim una por que ens té paraltitzats. Així correm el risc d'acabar sense que ningú en l'Església cregui en alguna cosa diferent. Tot ha de ser com ha estat. No és permès de somiar grans novetats. El més segur és una religió estàtica i controlada, que canviï al menys possible. El que hem rebut d'altres temps és també el millor per als nostres. Els camins estan marcats. No cal preguntar-se per què. A nosaltres Jesús no ens hauria de dir solament dues vegades «pau a vosaltres» sinó setanta vegades set.

La imatge

A l'hora de la resurrecció del Senyor el Pare i el Fill fan el do del seu Esperit, que habiti en cadascun dels deixebles. L'Esperit recorda i fa entendre el missatge del Senyor. Es manifesta en llengües de foc i en un idioma comú: l'amor diví, que és servei, que és proclamació, que és unitat, que és pau. Així es va construint la nova humanitat, el nou món pel qual Jesús va donar la vida.

Pentecosta (1597). El Greco

Agenda

Lit. hores: Setmana II

10 dilluns

Maria, Mare de l'Església
—Sant Maurici
Gn 3,9-15.20 o bé Ac 1,12-14/
Salm 86/Jn 19,25-34

11 dimarts

—Sant Bernabé
—Santa Alcía (o Adelaida)
Ac 11,21b-16;13,1-3/Salm 97/
Mt 5,13-16

12 dimecres

—Santa Maria Rosa Molas
2Co 3,4-11/Salm 98/Mt 5,17-19

13 dijous

Jesucrist, gran sacerdot
—Sant Antoni de Pàdua
Is 6,1-4.8 o bé He 2,10-18/Salm 22/
Jn 17,1-2.9.14-26

14 divendres

—Sant Eliseu
—Sant Fèlix
2 Co 4,7-15/Salm 115/Mt 5,27-32

15 dissabte

—Santa Maria-Micaela del
Santíssim Sagrament
—Sant Bernat Menton
2 Co 5,14-21/Salm 102/Mt 5,33-37

16 Santíssima Trinitat / Cicle C

—Sant Ferriol
—Sant Quirze i Santa Julita
Dia Pro Orantibus (per la vida contemplativa)
Pr 8,22-31/Salm 8/Rm 5,1-5/Jn 16,12-15

Dissabte vinent, solemne Vetlla d'Espigues diocesana

Consell diocesà de l'Adoració Nocturna

Dissabte vinent, 15 de juny, tindrà lloc la solemne Vetlla d'Espigues Diocesana al santuari de la Mare de Déu de la Gleva, amb el següent horari:

22,00h: Recepció d'adoradors i presentació de banderes al local del santuari.

23,00h: Salutació i benvinguda del rector, Mn. Carles Izquierdo. Missa concelebrada presidida pel senyor bisbe de Vic i pel consiliari diocesà, Mn. Joaquim Fàbregas. Exposició del Santíssim, processó per l'exterior i benedicció dels camps. Presentació d'adoradors i torns de vetlla. Hi haurà tres

torns i el seu ordre serà anunciat en el seu moment.

2,45h: Celebració matinal. Pregària comunitària. Reserva i comiat a la Mare de Déu amb la Salve.

Notes:

Es prega de portar la bandera i la insígnia. S'utilitzarà el ritual de la Vetlla d'Espigues (llibret vermell).

Vetlla oberta a tothom qui ho destigi. Es recomana als adoradors que vinguin acompanyats de familiars i amics. Acabada la vetlla hi haurà un petit desdijuni.

Coneix l'església de St. Antoni M. Claret de Sallent!

L'església de Sant Antoni M. Claret de Sallent és una església jove. Projectada pels arquitectes Puig Torner i Esquius l'any 1967, és fruit de la col·laboració d'arquitectes, artistes com Josep M. Subirachs i artesans i esdevé un bon exemple de la nova arquitectura religiosa posterior al Concili Vaticà II, oberta als darrers avenços tecnològics, amb un concepte renovador i integrador de totes les arts. Catalonia Sacra proposa per al dissabte 15 de juny una visita matinal guiada per l'historiador i crític d'art Bernat Puigdollers.

Dia: dissabte 15 de juny.

Hora: 11,30.

Preu: 3 euros.

Inscripcions: web (cataloniasacra.cat), al correu reserves@cataloniasacra.cat o al telèfon 693 720 202.

El bisbat estrena una nova web, moderna i de fàcil navegació

www.bisbatvic.org

Coincidint amb la Pentecosta, el dia 9 de juny el bisbat de Vic llança una nova pàgina web amb un disseny modern i actualitzat.

La nova pàgina té per objectiu millorar i facilitar la comunicació de la diòcesi amb tots els públics i donar a conèixer l'activitat dels seus membres; també hi haurà un espai dedicat a mostrar la nostra fe de manera propera i entenedora.

La navegació de la web és fàcil i intuïtiva i permet d'accedir a la informació des de diferents punts.

Respecte a la web anterior, hi ha novetats substancials, no solament pel que fa a l'actualització del format, sinó també en els continguts i apartats: espai per a cada una de les parròquies, informació sobre projectes, activitats i notícies rellevants per al bisbat, accés a documents, enllaços a altres continguts d'interès.

Aquest projecte de comunicació, que s'ha anat elaborant en diferents etapes, arriba avui al seu moment de difusió. Us animem a aprofitar-vos-en.

El nou portal de la diòcesi es fa públic avui, coincidint amb la Pentecosta

Informació continguda en la web

En l'apartat del bisbat hi trobareu: la diòcesi, història i episcopologi, el bisbe, arxiprestats, catedral, parròquies, santuaris i comunitats religioses.

En l'apartat de serveis i projectes hi trobareu: directori d'organismes, horaris de missa, projectes en curs i documents i publicacions.

També hi ha un apartat titulat «L'Església i tu», amb els subapartats: «Qui som», «La nostra fe», «Paraules d'ajuda» i «Responent als teus dubtes».

Finalment, també hi ha un apartat d'agenda, de notícies, de transparència, per a col·laborar amb l'Església, de contacte amb la premsa i contacte amb l'entitat.

Gabrielle Bossis, una ànima contemplativa

Redacció

Gabrielle Bossis va néixer en Fresne, França, el 26 de febrer de 1874. Va morir el dia 9 de juny de 1950.

Filla de pares cristians, va ser la més petita d'una família de quatre fills. Nena de molta sensibilitat i tímidesa, plorava fàcilment; l'espantaven els jocs bruscs i evitava les reunions familiars. La gent li imposava una mica, per la qual cosa acostumava a defugir les visites. Va tenir una mainadera, anomenada Jenny, que fou un bon refugi per a ella durant els seus primers anys.

Estudià en el col·legi de les Dames Negres. Entre aquestes religioses va haver-n'hi especialment una, Johanna Lhermitte, paralitzada de totes dues cames, que va exercir una influència molt benèfica sobre Gabrielle.

Aquesta tímidesa innata de la nena s'aniria transformant amb els anys en una rigorosa discreció. Mai no parlava de si mateixa, raó per la qual hi ha molt poques anècdotes de la seva vida. Tocava música i cantava. En tot això no depassava el nivell de la majoria de les noies privilegiades de principis de segle en l'ambient tradicional de les províncies de França.

Tenia diploma d'infermera i va prestar serveis en la Missió del Camerun, que li van valer una condecoració de la qual mai no parlava.

Físicament, encara que no es podria dir que fos una bella clàssica, era atractiva, alta, de cabellera rossa. Summament activa, el seu pas era flexible i segur. El seu principal encant residia en el seu somriure.

Entre els vint i els vint-i-quatre anys, Gabrielle va passar per grans proves interiors. La influència d'un religiós franciscà que buscava inclinar-la a la vida religiosa —quelcom molt comprensible donada la riquesa espiritual de la jove— la va fer sofrir molt, ja que ella, tot i que no es va casar mai, no sentia aquesta inclinació. Fou també per aquesta època quan va canviar la seva actitud reservada de la infància per una vivacitat i alegria inusitades.

Es desenvolupà la seva vocació pel teatre. Escrivia comèdies i posseïa extraordinaris dots d'actriu. El seu sentit per a l'escena era increïble, i els seus moviments, molt graci-

osos. Ahora reservada i sorprenent, es transformava sota vestits còmics o patètics, segons ho requerien els diferents papers que representava.

Un públic cada vegada més nombrós acollia aquestes representacions amb entusiasme creixent; tant és així que Gabriela va ser convidada a actuar en llocs tan distants com el nord d'Àfrica, Karacha, Tunísia, Cartago, Algèria, Oasi El Golea, i també algunes ciutats d'Itàlia, Canadà, etc.

Tanmateix, aquesta vida activa amagava una intimitat mística sorprenent. La seva experiència espiritual prosseguí durant tots aquests anys. El món no era un obstacle: «Els teus viatges aniran traçant el camí del petit llibre.»

El manuscrit «Ell i jo»

Gabriela va començar a escriure els seus *Diàlegs* l'any 1936, a bord del vaixell que la duia al Canadà. És un diari íntim en diàleg constant amb el Senyor. Aquest manuscrit es va anar publicant parcialment al final de la seva vida, de manera anònima. Tingué un gran èxit en cercles de lectors fervorosos, però la identitat de la seva autora no es va conèixer fins després de la seva mort, l'any 1950. És un llibre que facilita l'oració contemplativa.

Copiem alguns comentaris que ha meregut aquesta obra:

«La importància d'aquestes pàgines, i també el seu encant indefinible, radica en el fet que són una demostració experimental de com la comunicació constant amb Déu, és a dir, la santedat, la fidelitat a la gràcia, pot assolir-se en tots els instants i a través de qualsevol situació. La veu de Déu per a l'ànima en vetlla constant no pot ser ofegada per les veus i els sorolls confusos d'aquest món. Per a escoltar Déu no cal fugir de la vida; s'ha d'estar en la vida mateixa» (P. Félix Garcia).

«Aquest *Diari* obrirà segurament en les ànimes camins nous, viaranyes espirituals per a arribar a Déu, per a conrear l'amor de presència i l'art d'escoltar en tot moment el Mestre que ens assesta amb la seva fidelitat i busca sempre —és l'Artista diví— la perfecció i la bellesa de les ànimes» (P. Félix Garcia).

«Les paraules de Jesús a Gabrielle que inclou aquest *Diari* són "paraules interiors" percebudes per una ànima com a provinents de Crist i anotades per ella a l'instant. No hi ha aparicions, ni audició externa; tot passa més enllà del món dels sentits, en una regió més profunda» (P. Parvillez).

«Generalment Déu parla per mitjà de llums interiors. I a vegades infon ell mateix unes llums sobrenaturals que il·luminen l'ànima i la transporten fora de si mateixa a un món desconegut, el qual, quan se'n torna, no pot ser expressat. A vegades Nostre Senyor, per mitjà d'idees o imatges conformes a la nostra intel·ligència, parla en l'àmbit més íntim de la nostra ànima, i l'ànima té llavors la sensació que Déu li parla amb claredat.»

El llibre

Los santos y la enfermedad

Javier de la Torre (coord.)

LOS SANTOS Y LA ENFERMEDAD

JAVIER DE LA TORRE (COORD.)

**Editorial PPC / 506 pàgines
20,90 euros**

Aquest llibre pretén oferir una meditació actualitzada i rigorosa en el pensament i la vivència sobre la malaltia de sants notables de la tradició catòlica.

Amb això es vol aproximar la santedat a una experiència humana universal, a l'experiència de fragilitat psicològica, física i social que suposa el fet d'estar malalt.

Diversos sants van viure una existència humana en un estat de malaltia que els va configurar i els va marcar de manera profunda com una espècie de segona naturalesa.

No foren únicament espectadors, sinó pacients visitats per la malaltia i el dolor.

Que l'esperança us ompli d'alegria (Rm 12,12)

Romà Casanova, bisbe de Vic

Qui gosaria dir, sense cap recança, que les persones del món occidental contemporani són felices? Què ho fa que, tot i estar tan ben situats i de viure en condicions de vida suficientment confortables, són tan discretament desgraciades? De fet, en general, tenim més que mai, mengem millor, estem més sans, sabem més coses, posseïm instruments per a comunicar-nos i traslladar-nos. Però, malgrat això, no som pas felços del tot. Aconsegüim més i més metes en la cursa de «llibertats». Tanmateix —si guem sincers—, ¿en el fons del cor hi ha autèntica llibertat, hi ha autèntica felicitat?

Goso fer una afirmació: les eines, les coses, les experiències, les lleis, les conquestes, solament poden omplir el cor si en aquest habita el «sentit» de l'existència. No n'hi ha prou amb viure. Per a poder viure en plenitud necessitem un sentit de la vida. Quan un viatger es perd en la boira i no sap on és la meta del seu camí, tot li pesa per a poder continuar avançant. La persona humana, per a poder mantenir el seu to vital, que l'ajudi a viure, necessita, per damunt de tot, esperança. Necessitem posar il·lusió en objectius que podem aconseguir. Ara bé, sota aquestes petites esperances hi ha d'haver una esperança

fonamental, la gran esperança, que, per als creients, no pot ser altra que Déu mateix. Sense aquesta esperança el futur es converteix en un destí fatal i inexorable.

L'esperança i l'amor estan units. Estimar i ser estimat és l'únic remei per a les neurosis del qui no pot sortir de la foscor del sense-sentit. I vet aquí que l'esperança i l'amor es troben. L'esperança és tenir fe en l'amor. Hi ha un amor que dóna sentit a la meua vida i a totes les meves coses petites i grans de cada dia. Déu ens estima sempre i incondicionalment. Déu és amor. Aquesta és la gran esperança!

En aquest temps de manca d'esperança, dues propostes: invocar l'Esperit Sant amb una pregària ben senzilla: «Veni, Esperit Sant, Amor del Pare i del Fill. Vós que sou el Do dels dons, feu-nos el do d'experimentar en el fons dels nostres cors l'amor del Pare i la llibertat del Fill. Vós que sou el Defensor, feu-nos el do de l'alegria de saber-nos sempre estimats i salvats. Feu-nos testimonis d'esperança, a fi que torni a renéixer en el nostre món l'alegria.» I una segona proposta: obrir els ulls als signes de l'Esperit, que en el nostre cor, en la nostra Església i en el món, va fent reflorir una nova primavera d'esperança i d'alegria.

